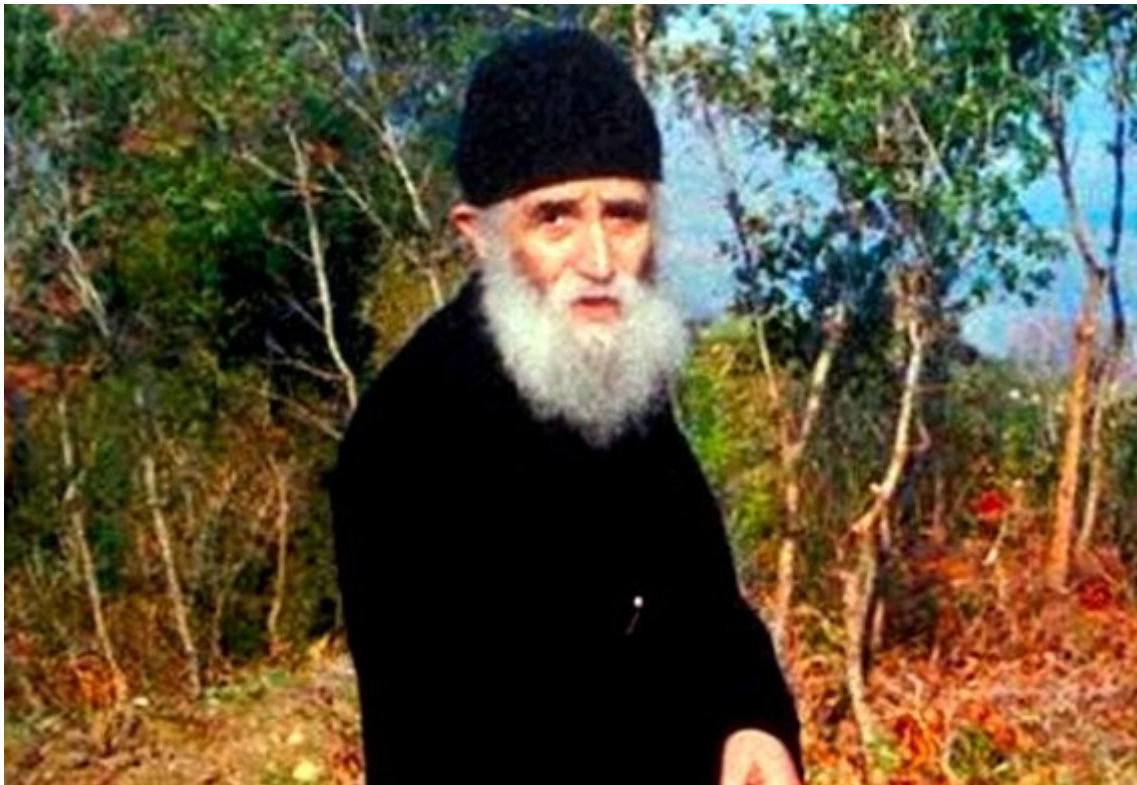

Πολύτιμες διδαχές του Οσίου Παϊσίου για τη ζωή μέσα στον κόσμο

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

– Γέροντα, σήμερα πολλοί νέοι άνθρωποι δέν θέλουν νά κάνουν παιδιά γιατί σκέφτονται σέ τί είδους κόσμο θα φέρουν τὸ παιδί τους. Μόλυνση ἀπὸ τὰ χημικά ἀπὸ τὰ πυρηνικά, ζωὴ γεμάτη ἄγχος, ἄγρια κοινωνία, πόλεμοι... Ἐν εἵμαστε κιόλας στὸν καιρὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, σκέφτομαι καὶ ἐγώ, μήπως δέν ἀξίζει κανεὶς νά παντρεύεται καὶ νά κάνει παιδιά.

— Ὅχι, Θανάση, δέν εἶναι ἔτσι!... Οἱ χριστιανοὶ στὸν καιρὸ τῶν διωγμῶν δέν παντρεύονταν; δέν κάναν παιδιά; Καὶ παντρευόντουσαν καὶ παιδιά κάναν! Εἶχαν τὴν ἐλπίδα τους στηριγμένη στὸν Χριστό... ὄχι στοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι ὀλιγοπιστία αὐτὸς ὁ λογισμὸς. Ὁ Θεὸς σὲ μιά στιγμή μπορεῖ νά τὰ διορθώσει ὅλα. Νά σβήσει ὅλα τὰ στραβά. Κάνουν οἱ ἄνθρωποι σχέδια... ἔχει καὶ ὁ Θεὸς τὰ δικά Του. Νάξερές πόσες φορές τύλιξε ὁ διάβολος τὴ γῆ μὲ τὴν οὐρὰ του γιὰ νά τὴν καταστρέψει... Δέν τὸν ἀφήνει ὁ Θεός... τοῦ χαλάει τὰ σχέδια· καὶ τὸ κακό πού πάει νά κάνει ὁ διάβολος, ὁ Θεὸς τὸ ἀξιοποιεῖ καὶ βγάζει μεγάλο καλό. Μὴν ἀνησυχεῖς!

— Γέροντα, μέχρι ποῦ φτάνει ἡ ὑποχρέωση ποῦ ἔχει ἓνας γονιὸς γιὰ τὰ παιδιά τοῦ;

Να τὰ ἀφήσει κάτι, σκέφτεται. Πόσο κάτι; Ἐνα, δύο,... τρία σπίτια;

— Ἕνας γνωστός μου ἐργοστασιάρχης πού εἶχε πολλὰ χρήματα, πολυκατοικίες κ.λ.π. τὶ ἔκανε; Τὰ σπούδασε τὰ παιδιὰ του, τελείωσαν πανεπιστήμιο, κάναν καὶ μεταπτυχιακά, καὶ τοὺς ἄφησε ἀπὸ ἓνα διαμέρισμα. Τὰ ὑπόλοιπα τάδωσε στους ἐργάτες του καὶ σ' ἄλλους ποῦχαν ἀνάγκη. Πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ τοὺς δώσει κανεὶς καλή, χριστιανικὴ ἀνατροφή. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο ἐφόδιο γιὰ τὴ ζωὴ τους. Μετὰ νὰ τὰ σπουδάσει νὰ μάθουν λίγα γράμματα. Ἄν θέλουν νὰ προχωρήσουν πανεπιστήμιο, μεταπτυχιακά, νὰ τὰ βοηθήσει ἢ νὰ μάθουν μία τέχνη. Νὰ τὰ βοηθήσει δηλαδή νὰ βγάζουν τὸ ψωμὶ τους. Ἔ! μετὰ ἂν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ τοὺς ἀφήσει καὶ κάτι... κανένα οἰκόπεδο, κανένα σπίτι. Νάχουν κι αὐτὰ μιά φωλιά! Εἶναι καὶ μερικοὶ γονεῖς πού ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ παιδιὰ τους καὶ τὰ τρῶνε ὅλα... δέν ἀφήνουν τίποτα γιὰ τὰ παιδιὰ τοὺς! Μερικοὶ μάλιστα ἀφήνουν μόνο χρέη!... Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἄσχημο. Ὅταν ἦρθαν οἱ πρόσφυγες, τὸ 1924, ἀπὸ τὴν Μικρασία, ὁ πρόεδρος τοῦ χωριοῦ κοιτοῦσε νὰ τοὺς βολέψει ὅλους. Αὐτὸς νὰ πάρει αὐτὸ τὸ χωράφι, ὁ ἄλλος ἐκεῖνο τὸ κτῆμα κ.λ.π. Τὸν ἑαυτὸ του τὸν ἄφησε τελευταῖο... δέν τὸν ὑπολόγισε. Ὅταν μεγάλωσαν τὰ παιδιὰ του, τοῦ παραπονέθηκαν: — «Καλὰ ὅλους τοὺς βόλεψες... Ἐμᾶς δέν μᾶς σκέφτηκες;...» καὶ εἶχαν δίκιο τὰ παιδιὰ... Ἄλλο νᾶναι κανεὶς μόνος του... Ἄν ἔχει κανεὶς οἰκογένεια πρέπει νὰ σκέφτεται πρῶτα τὴν οἰκογένειά του καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους πού ἔχουν καὶ αὐτοὶ τοὺς δικούς τους νὰ τοὺς σκεφτοῦν.

Στὴν κατοχὴ εἶχε μείνει στὴν γειτονιά ἓνα ὀρφανό. Κανεὶς δέν τὸ ἔπαιρνε σπίτι του. Σκεφτόντουσαν διάφορα πράγματα. Κατοχὴ εἶναι... τὰ βολεύω δύσκολα... πὼς θὰ τὸ ταῖσω... κ.λ.π. Ἕνας πολύτεκνος, εἶχε δέκα παιδιὰ, ἦταν καὶ φτωχός, μόλις τὸ εἶδε τὸ κακόμοιρο, τὸ λυπήθηκε! Τὸ φώναξε σπίτι του καὶ τᾶχωσε κάτω ἀπὸ τίς κουβέρτες μαζί μὲ τ' ἄλλα. — «Δέκα ἔχω... καὶ ἓνα αὐτὸ ἑνδεκα!!» σκέφτηκε «ἔχει ὁ Θεός»... Γέλασε ὁ γέροντας χαρούμενος καὶ εὐτυχισμένος καὶ συνέχισε.

— Βλέπεις ὁ πολύτεκνος εἶχε πλούσια καρδιά... κι ἂς ἦταν φτωχός... γι' αὐτὸ εἶχε καὶ πλούσια τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Όταν γυρίζει κανείς από την δουλειά και είναι νευριασμένος ή άγχωμένος καλύτερα είναι να πάει μιά βόλτα σ' ένα πάρκο για είκοσι λεπτά και να γυρίσει στο σπίτι του ήρεμος και με χαμόγελο, και ας πάει καθυστερημένος. Μιά φορά ήρθε έδω ένας πολύ στεναχωρημένος. Δέν τὰ πήγαινε καλὰ μὲ τὴν γυναῖκα του. Τόσο δέν ἤθελε νὰ δεῖ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ποὺ οὔτε στό τραπέζι κάθονταν μαζὶ νὰ φᾶνε. Ἀφοῦ τὰ παιδάκια τους, εἶχαν τέσσερα, ἔψαχναν τίς τσέπες τους, μήπως ἔφερε τίποτα ἀπὸ ἔξω ἢ μάννα γιὰ νὰ φᾶνε. Δηλαδή πήγαιναν γιὰ χωρισμό. Πήγαινε αὐτὸς καὶ στοὺς πνευματικούς καὶ τοῦ ἔλεγαν: «Υπομονή, μεγάλο σταυρὸ σηκώνεις». Ἐμένα δέν μοῦ ἄρесе αὐτό.

— Για βάστα, τοῦ λέω, ὅταν παντρευτήκατε, ἀγαπιόσασταν;

— Ναί! Πολύ! Τὴν λάτρευα περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ Θεό, μοῦ λέει.

(Ἄκου νὰ δεῖς! Περισσότερο ἀπὸ τὸ Θεό! Μοῦ ἔκανε ἀσχήμη ἐντύπωση).

— Ἐγώ, μοῦ λέει, ὅταν ἦταν νὰ παντρευτῶ ζήτησα ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ εἶναι ὁμορφη, νὰ εἶναι πλούσια, νὰ εἶναι καὶ μορφωμένη. Πράγματι μοῦ τὰ ἔδωσε ὁ Θεός. Ἔτσι μοῦ εἶπε! Καὶ ἦταν αὐτὸς ὅλη τὴν ὥρα μὲ τὸ sex! τόσο πολὺ κόντευε νὰ χάσει τὴν ψυχὴ τοῦ! Κινδύνευε! Πῆρε λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς τὴ Χάρη Του ἀπὸ τὴ γυναῖκα του γιὰ νὰ τὸν σώσει. Τοῦ λέω:

— Τὶ μεγάλο σταυρὸ σηκώνεις κ.λ.π.; Ἐσὺ εἶσαι φταίχτης! Γιὰ τὰ πάθη δουλεύεις καὶ γίνεται προσπάθεια νὰ διορθωθεῖς ἀπὸ τὰ πάθη σου!

—...Τὸν δίκαιο ἄνθρωπο, τὸν πράο, ὅλοι προσπαθοῦν νὰ τὸν σπρώξουν στὴν χειρότερη θέση, νὰ τὸν ἀδικήσουν, νὰ τὸν βάλουν στὸν πάτο, ἀλλὰ ὅσο οἱ ἄνθρωποι τὸν σπρώχνουν πρὸς τὰ κάτω τόσο ὁ Θεὸς τὸν ἀνεβάζει, ὅσο τὸν σπρώχνεις στὸν πάτο τόσο τὸ νερὸ τὸν ἀνεβάζει πρὸς τὰ πάνω. Νὰ ἕνα ἀληθινὸ περιστατικό, μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος: «Πέθανε ὁ πατέρας καὶ πήγαν τὰ ἀδέρφια νὰ χωρίσουν τὰ χωράφια. Ὅταν εἶδα τὰ μεγάλα μου ἀδέλφια νὰ φωνάζουν, ἔτοιμοι νὰ ἀρπαχτοῦν, ἐγώ, μικρότερος, τί νὰ πῶ, ὅ,τι μοῦ δώσουν, εἶπα. Μοῦ ἔδωσαν κάτι χωράφια ὅλο ἄμμο. Δέν καλλιεργοῦσες τίποτα. Δέν μποροῦσα νὰ ζήσω μὲ αὐτά. Ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω στὴν Γερμανία, γιὰ νὰ δουλέψω, νὰ ζήσω τὴν οἰκογένειά μου. Ὅταν γύρισα μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια τί βρῆκα; Ἀπὸ τὴν μιά καὶ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ χωραφιοῦ εἶχαν χτίσει δύο μεγάλα ξενοδοχεῖα. Καὶ τὰ δύο ζητοῦσαν νὰ ἀγοράσουν τὸ χωράφι. Ἔτσι ἡ τιμὴ ἀνέβηκε στα ὕψη. Πῆρα ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια!! Εἶπα γέροντα νὰ δώσω τὰ μισὰ ἐλεημοσύνη καὶ ἦρθα νὰ μοῦ πεῖτε πού νὰ τὰ δώσω». — «Δῶσε πρῶτα στὰ ἀδέλφια σου, γιὰ νὰ μὴν τὰ κακοκαρδίσης καὶ τὰ ὑπόλοιπα κάνε τα ὅ,τι θέλεις, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν μνησικακία μεταξὺ τους. Πρέπει νὰ ἀπλοποιήσουμε τὴν ζωὴ μας. Ἡ πολυτέλεια κουράζει. Εἶναι

μερικοί πού συνέχεια θέλουν νά αλλάζουν έπιπλα κ.λ.π. Τρέχουν μετὰ να βγάλουν περισσότερα χρήματα καὶ ἔτσι γεμίζουν ἄγχος.

Πηγή: Ἀθανάσιος Ῥακοβαλῆς «Ὁ πατὴρ Παΐσιός μου εἶπε...», ἐκδόσεις «Μέλισσα», Θεσσαλονίκη 1998